

En tóch ...

De hoofdthema van deze musical is vergeven, 'opgehangen' aan het verhaal van Juda en Tamar, zoals beschreven in **Genesis 38**

Het stuk begint op de 18e verjaardag van de tweeling Zerach en Peres, zonen van Tamar. Het eerste lied '*Lang zullen ze leven*' is dan ook een verjaardagslied, waarin tegelijkertijd een aantal personen zich voorstelt.

Eén van de gasten verspreekt zich, waarna blijkt dat er in de familie geheimen bestaan. Die geheimen komen in het stuk gaandeweg boven tafel, maar in eerste instantie zijn met name Juda en Tamar daar niet zo blij mee.

Juda is de eerste die onder vuur komt te liggen en probeert in het lied '*Stil (A)*' de dingen on gezegd te houden.

In de eerste flashback vertelt Selim (vader van Tamar) haar, dat ze gaat trouwen met Er. Er heeft geen goede naam en Tamar is niet blij met haar aanstaande huwelijk.

De trouwerij vindt toch plaats, maar de muziek van de Bruiloftsmars gaat over in het intro van het lied '*Hij deugt niet (Er)*'. Tamar vertelt, dat ze niet in ronde woorden kan vertellen wat er mis is, maar komt wel tot de conclusie dat de verhalen over Er kloppen.

Er sterft en de scene gaat door na zijn begrafenis.

Daarin legt Juda uit, dat volgens de familie-tradities de broer van de overledene met de weduwe moet trouwen, waarbij het eerste kind zal worden aangemerkt als nageslacht van de overledene.

Dat was belangrijk, omdat 'uit hem' dan toch de Messias geboren kon worden.

Tamar moet dus trouwen met Juda's tweede zoon, Onan.

Dit verhaal komt op de verjaardag op tafel en weer willen Juda en Tamar de verhalen onverteld laten in het lied *Stil (B)*.

In de volgende flashback (Tamar is inmiddels getrouwd met Onan), verwoordt Tamar in '*Hij deugt niet, Onan*', dat ook deze man geen goed karakter heeft. Ook Onan sterft en omdat Juda bang is, dat ook zijn derde zoon (Sela) zal sterven als hij met Tamar trouwt, stuurt hij Tamar terug naar haar vader met het smoesje: 'Sela is nog te jong. Wacht maar tot hij ouder is'.

Terug op de verjaardag gaan nog steeds vaagheden en halve waarheden heen en weer.

In de volgende flashback bezingt Tamar (na al een aantal jaren bij haar vader te hebben gewoond) in het lied '*Toekomst ?*' haar situatie als weduwe: zonder kinderen, zonder man, zonder liefde, zonder toekomst.

Aan het eind van het lied richt ze zich tegen Juda, die ze verdenkt van geschonden beloftes.

Op de verjaardag wordt Juda íets invoelender naar Tamar, maar vervolgens vliegen de verwijten weer over-en-weer.

In de volgende terugblik besluit Tamar het heft in eigen hand te nemen en met haar vriendin Emine (die wel tegensputtert) verzint ze een list, om Juda toch aan zijn woord te houden, onder het motto: '*Als het niet goedschiks kan*'.

Op de verjaardag zijn intussen Juda en Tamar niet blij met deze onthullingen en zingen voor de derde keer '*Stil (C)*'.

Terug in het verleden komt Tamar te weten, dat Juda naar een schaapscheerdersfeest gaat én welke route hij zal nemen. Ze besluit zich te sluiëren en aan te bieden als hoer aan de kant van de weg.

Juda komt langs en besluit 'van haar diensten gebruik te maken'.

Ze komen als betaling een geitenbokje overeen.

Omdat Juda dat pas op de terugweg bij zich zal hebben, biedt hij haar als onderpand zijn zegelring en zijn staf : in die tijd zijn complete identiteitsbewijs.
Ze hebben gemeenschap en Tamar raakt zwanger van Juda.
Op de terugweg wil Juda zijn bokje ruilen voor zijn onderpand, maar de vrouw van lichte zeden is nergens te bekennen, waarna hij naar huis gaat.

Hem komt na verloop van tijd via een enorme klessebes in het lied '*Moet je horen!*' ter ore, dat zijn schoondochter Tamar zwanger is.
Juda is zéer verontwaardigd en zegt, dat ze haar verdiende straf niet zal ontlopen.
In het lied '*Dat is toch ...*' levert het koor commentaar op de dubbele moraal van Juda.
Hij wil weten, wie de vader van het nieuwe kind zal zijn en Tamar laat hem eenvoudig zijn eigen zegel en staf zien.

Dit is een schok voor Juda.

Terug op de verjaardag is Juda -na al deze onthullingen- nog steeds geschokt.
De hele reeks aan missers verbijstert hem en dat zingt hij uit in het lied : '*Overgeleverd aan genade*', waarin hij 'tot zichzelf komt'.
Gaandeweg dit lied valt Tamar hem bij en komen ze samen op het punt, dat ze niets meer te verliezen hebben; ze hebben te maken met de naakte waarheid.
En eigenlijk kunnen ze elkaar pas nú in de ogen kijken, hebben ze pas nú echt contact.
Ze komen tot de conclusie, dat ze alleen maar verder kunnen, als ze elkaar vergeven.
Maar kunnen ze dat, willen ze dat en wat houdt het in ?

In het lied '*Vergeven*' wordt bezongen wat vergeven wél is en wat níet.

Ze realiseren zich, dat er tijd overheen moet gaan voordat alles weer helemaal 'gewoon zal voelen', maar ze kiezen ervoor elkaar te vergeven, bieden elkaar een schone lei ...

Intussen is de tweeling woedend.

Achttien jaar lang zijn ze bedrogen, voor de gek gehouden.

Prima dat hun ouders verder willen, maar wat moeten zij hiermee aan.

Zit rottigheid –zoals bij Juda, Tamar, oom Er en oom Onan- ook in hún genen, in wat voor sfeer en met welke leugens zijn zij opgegroeid en wat een beroerde start is dát.

Wat voor toekomst hebben zij eigenlijk ?

In het slotlied '*En tóch ... toekomst*', komen al deze dingen aan bod, maar ook nog een bijzonder toekomstperspectief.

Uit het geslachtsregister in Mattheüs blijkt, dat Peres een directe voorvader van Jezus, de Messias is.

En daarmee is er voor elk mens een bijzonder perspectief.

Een vergevende God, die –zèlfs met zúlke mensen- verder kán en wíl.